TARO CEL DE FOC

Demult, demult de tot, trăia o fată care se numea O-Kiku. Odată, pe când trecea ea pe câmpul din spatele casei, văzu în pământ o groapă mare, adâncă și întunecoasă. Se miră nespus căci până atunci nu mai văzuse groapa aceea. De unde să se fi ivit oare? O-Kiku se aplecă deasupra gropii și privi în adâncuri. Dar acolo era beznă și nu se zărea nimic. Mânată de curiozitate, fata coborî în groapă și nimeri în împărăția subpământeană.

Merse O-Kiku, străbătu cale lungă, iar pe marginea drumului văzu crescând flori minunate, cum nu se aflau pe pământ. Merse ea cât mai merse, și deodată văzu ridicându-se înaintea ei niște porți negre. Bătu în poartă: cioc, cioc, cioc și îi ieși în întâmpinare un flăcău frumos cu chipul palid și străveziu. Parcă n-avea nicio picătură de sânge în obraji. Flăcăul o pofti să șează.

— Mă numesc Taro cel de Foc, îi spuse el. Iar aceasta este împărăția Focului. Tatăl meu a fost stăpânul acestei împărății, dar el a murit și din clipa aceea duhurile care sălășluiesc aici nu-mi mai dau pace. Îndur chinuri cumplite, fără seamăn, și nu știu dacă voi scăpa vreodată de ele...

Fetei i se făcu milă de Taro cel de Foc și rămase cu el. A doua zi dimineața, tânărul se pregăti de plecare și-i porunci:

— Nu cumva să-ți treacă prin minte să te uiți încotro mă duc. Așteaptă-mă în odaia aceasta și nu ieși nicăieri de-aici.

Dădu în lături fusuma[1], apoi o trase după el și se pierdu în odăile casei.

Din camerele cele mai depărtate începu deodată să străbată un zgomot năprasnic, asemănător cu un răcnet de fiare. O-Kiku nu se mai putu împotrivi ispitei și privi pe furiș. Dar ce-i fu dat să vadă? O ceată de duhuri

---

[1] *Fusuma* - perete care desparte odăile în casele japonezilor. Este făcut din rame de lemn cu nervuri, lipite cu hârtie pe ambele părți.

înfricoșătoare îl dezbrăcaseră pe tânăr până la piele, și cu o vergea de fier și-l atârnaseră deasupra unei vetre uriașe. Tânărul se închircea întruna deasupra flăcărilor, iar când văzu că nu mai are într-însul aproape nicio picătură de viață, căpetenia porunci:

— Pentru astăzi, ajunge!

Fata mai-mai să-și piardă mințile de groază, împinse fusuma la loc și fugi în odaia ei. A doua zi dimineața, Taro îi spuse:

— Din nou voi fi nevoit să-mi petrec ziua în odăile depărtate ale casei. Mi-e teamă că te plictisești aici, în singurătate. Plimbă-te, așadar, prin grădină, vei avea ce să vezi acolo! Iată, ține aceste treisprezece chei de la treisprezece cămări. Douăsprezece poți să le deschizi, dar în cea de-a treisprezecea nu cumva să intri. Răposatul meu tată ne-a oprit cu străşnicie s-o deschidem. Eu însumi n-am pătruns niciodată acolo. Ai grijă, să nu-mi încalci porunca.

Spunând acestea, Taro cel de Foc îi dădu fetei legătura cu chei negre și porni din nou spre odăile îndepărtate.

O-Kiku ieși în grădină cu sufletul îndurerat. Acolo se rânduiau una lângă alta treisprezece cămări de piatră. Fata dori să vadă ce se ascunde în ele. Descuie cu cheia cea dintâi cămară. De cum văzu ce se afla acolo, uită de toate grijile. În cămara aceea tocmai se sărbătorea Anul nou[2]. O mulțime de omuleți cât degetul, îmbrăcați în haine de sărbătoare, împodobeau cu panglici brazii de Anul nou, iar puzderie de fetițe mărunțele, în chimonouri strălucitoare, își aruncau una alteia mingi cu pene. Era o veselie și o larmă nemaipomenită.

În ce-a de-a doua cămară era februarie. Prunii înfloreau răspândind o mireasmă amețitoare. Băiețași de-o șchioapă

---

[2] În Japonia veche, Anul nou era o dată de tranziție (sfârșitul lui ianuarie - începutul lui februarie), fiind considerat drept prima zi a primăverii. În această zi, în fața caselor se pun ramuri de pin și tulpini de bambus, - simboluri ale longevității și duratei - se organizează jocuri.

înălțau în vânt zmeie de hârtie.

Dar ce credeți că se afla în cea de-a treia?! Acolo tocmai întâmpinau sărbătoarea înfloririi piersicilor[3]. Fetițe, cât degetarul, frumos îmbrăcate și pline de veselie, își legănau în aer păpușile cât un bob de mazăre.

În cea de-a patra cămară, lumina soarele de aprilie. Pitici cu bărbi cărunte, ținându-și nepoțeii de mână, îi duceau solemn către templu, unde se sărbătorea ziua nașterii lui Buda[4].

Dar într-a cincea? O-Kiku abia aștepta să vadă ce e acolo. Era un mai însorit și călduros. Sub cerul albastru se legănau o mulțime de pești pestriți[5], iar o puzderie de prichindei, cântând cu voioșie, așterneau pe case irişi înfloriți. În odăile împodobite sărbătorește se vedeau soldați-jucărie, cât unghia de mari.

În cea de-a șasea cămară, soarele lumina și mai aprins. La malul unui râu limpede, fete pitice spălau rufele cu mare hărnicie, iar dincolo de râu se întindeau câmpurile de orez. Țărani și țărănci atât de mici, încât i-ai fi putut lua în căușul palmei, cântau cântece voioși, printre rândurile și tulpinițele fragede de orez.

O-Kiku descuie ușa celei de-a șaptea cămări și văzu un cer limpede, înstelat. Era seara venirii celor două stele[6].

[3] Sărbătoarea înfloririi piersicilor are loc la 3 martie. Este în același timp sărbătoarea fetelor (Hina-Maturi). În această zi fetele își fac vizite reciproce. Pe răftulețe anume amenajate se expun păpușile (hina), reprezentând dregători și dame de curte, luptători și orchestre de muzicanți etc.

[4] Ziua de naștere a lui Buda se sărbătorește la 8 aprilie.

[5] La 5 mai, în Japonia, este sărbătoarea băieților. Lângă casele în care sunt băieți mici atârnă în vârful unor prăjini crapi de hârtie. Crapul, înotând contra curentului, este considerat simbol al dârzeniei. Acoperișurile caselor, în scopuri magice, sunt presărate cu irişi înfloriți și pelin negru, casa mare este decorată cu steaguri, de care sunt prinse figurine reprezentând luptători.

[6] Seara întâlnirii celor două stele (*Tanabata*) - are loc la 7 iulie. Conform unei legende vechi, numai în această seară, o singură dată pe an, se întâlnesc pe cele două maluri ale „*râului celest*” (Calea Lactee),

Copii piticilor legau de frunzele bambusului fâșii subțiri de hârtie colorată, purtând inscripția „Râul celest”, și multe alte podoabe.

Săturându-se de privit, O-Kiku, deschise și cea de-a opta cămară. Acolo era noaptea lunii pline de toamnă[7]. Prichindeii priveau cu încântare luna luminoasă, iar în fața lor, pe măsuțe, se aflau tot felul de bunătăți, grămezi de mere și de pere, nu mai mari decât fragii de pădure. Luna, semănând cu o tavă rotundă, aurită, se uita țintă din cer la pâinițele de orez.

O-Kiku își aruncă ochii în cămara a noua. Acolo totul era roșu și auriu. Sprijinindu-se în toiege, piticii se plimbau agale prin munți. Ba se ridicau pe povârnișuri, ba coborau în văile adânci, bucurându-se de frumusețea arțarilor poleiți de toamnă.

Veni rândul celei de-a zecea cămări. Acolo era octombrie. Cățărați în pomi, piticii scuturau din răsputeri crengile și o grindină de castane coapte cădeau pe jos. Era o plăcere să privești cum le culeg în coșuri odraslele piticilor.

O-Kiku descuie cămara a unsprezecea. O întâmpină un vânt rece. Întreg pământul era acoperit cu dantela gingașă a celei dintâi brume. Sub streșini atârnau legături de ridichi și hurma[8] uscate. Țărani mititei treierau orezul, bucuroși de recolta bogată.

În cămara a douăsprezecea era împărăția zăpezii: Oriunde te uitai nu vedeai decât nămeți. Plini de veselie,

---

cele două stele îndrăgostite una de alta: Torcătoarea (Vega) și Ciobanul (Altair). Coțofenele întind atunci un pod peste *„Râul celest”*, pentru a veni în ajutorul îndrăgostiților. La sărbătoarea Tanabata, copiii pictează pe fâșii de hârtie colorată inscripții și versuri pe tema sărbătorii. Tușul cu care scriu îl dizolvă în roua dimineții. Fâșiile cu inscripții se leagă de ramuri de bambus, iar în a patra zi aceste ramuri se aruncă în râu.

7 Noaptea lunii pline de toamnă se serbează în luna august; în Japonia este foarte popular obiceiul privirii lunii.

8 Curmale.

copiii se jucau cu bulgări și făceau oameni de zăpadă.

Și iată cea din urmă cămară... Fata își aminti că Taro cel de Foc o oprise cu strășnicie să deschidă ușa a treisprezecea. Strângea în mâini, șovăind, cheia neagră... Îi era oprit să intre, dar ce ar mai fi râvnit să încalce porunca. Să deschidă sau ba? Se apropia pas cu pas de ușă, parcă ar fi atras-o o putere nevăzută.

În cele din urmă, fata vârî cheia în broască și voi s-o răsucească. Broasca ruginise, dar după ce se strădui o vreme izbuti s-o descuie. Cămara aceasta nu semăna cu celelalte. Nu se aflau înăuntru nici pitici, nici priveliști minunate. Uitându-se cu luare-aminte, văzu așezat într-o firidă un sipet lăcuit în negru. Curioasă, se apropie și săltă capacul. În sipet erau două globuri roșii, ca de sticlă, dar moi la pipăit. Ce să fi fost oare?

Nedumerită, O-Kiku luă sipetul sub braț și ieși iute din cămară. Soarele se ridicase sus pe cer. Fetei i se făcu sete. Prin grădină curgea un pârâiaș. O-Kiku se aplecă deasupra lui și bău o gură de apă. În apa limpede, ca într-o oglindă de cleștar, se răsfrângeau copacii de pe mal, iar într-unul din ei văzu mișcând ceva lung și pestriț... Înălță capul și băgă de seamă că un șarpe mare se încolăcise uitându-se la ea cu ochi strălucitori.

Pierzându-și cumpătul, O-Kiku sări peste pârâu și o luă la fugă. În clipa aceea sipetul se închise și unul dintre globuri se rostogoli în râu. Fugind înfricoșată, fata nici nu luă aminte la ce s-a întâmplat.

Intră în casă, unde o întâmpină Taro cel de Foc. Fata îi povesti câte minunății văzuse în douăsprezece cămări, dar despre cea de-a treisprezece nu-i pomeni nimic.

Tânărul o asculta și zâmbea. Deodată se stârni un tropot și o gălăgie înspăimântătoare. Din casă se revărsă o ceată întreagă de duhuri. O-Kiku începu să tremure, însă demonii i se închinându-i:

— Datorită ție am regăsit unul dintre ochii căpeteniei noastre. Șarpele ne-a povestit totul. Căpetenia a poruncit

să vă înfățișați amândoi înaintea lui.

Demonii îi călăuziră pe Taro și pe fată la marea lor căpetenie. În fruntea acestuia strălucea un singur ochi, luminând ca un foc roșu. În locul celui de-al doilea ochi nu era decât o scobitură neagră.

— Îți datorez mulțumire și recunoștință, grăi căpetenia, aplecându-și coarnele în față. Cu zeci de ani în urmă, între mine și răposatul părinte al lui Taro s-a iscat o gâlceavă amarnică. Părintele lui Taro mi-a răpit atunci amândoi ochii. Multă vreme am umblat orb, bâjbâind ca vai de lume. Drept răzbunare, îl chinuiam pe Taro fără milă. Dar astăzi am avut o bucurie negrăit: mi-am redobândit unul dintre ochi. Dă-mi-l înapoi și pe celălalt, în schimbul lui, vă voi dă i tot ce vreți.

Taro cel de Foc asculta și nu pricepea nimic. O întrebă nedumerit pe fată:

— Oare nu mi-ai ascuns nimic?

— Ba, drept să-ți spun, am încălcat porunca ta și am descuiat, cea de-a treisprezecea cămară. În ea am găsit un sipet negru cu două globuri roșii. Nu știam că sunt chiar ochii căpeteniei duhurilor. Am luat sipetul cu mine, dar văzând șarpele, acolo lângă pârâu, m-am înspăimântat și un glob mi-a căzut în apă.

Căpetenia duhurilor nu mai putea de bucurie:

— Iată-l! Acesta este celălalt ochi al meu! Dă-mi-l înapoi, rogu-te!

Fata îi dădu căpeteniei cel de-al doilea glob roșu, iar mai-marele duhurilor și-l potrivi îndată în scobitura neagră de sub frunte. Ochii lui scânteiau acum ca două focuri purpurii. Plin de mărinimie, el îi răsplăti pe O-Kiku și pe Taro cel de Foc cu daruri bogate.

Tânărul se însură cu fata și trăiră mulțumiți, căci puteau să privească în fiecare zi toate cămările.

Vă doresc fericire! Vă doresc fericire!

din volumul *„Povestea Frumoasei Hacikazuki” - Basme japoneze,*
Traducere de Alexandru Ivănescu, Colecția BIBLIOTECA PENTRU TOȚI, nr. 899, Editura Minerva, 1976